

РЕШЕНИЕ

№ 7053

гр. София, 29.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Калин Куманов

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **9277** по описа за **2021** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на В. Л. Ц. от С. Р. срещу Решение от 18.08.2021 година, постановено по н.а.х.д. №473/2021 година по описа на СРС,17 състав потвърждаващо Наказателно постановление №20-4332-019311/30.10 година, издадено от Началник група в Отдел“ Пътна полиция“ при СДВР, с което последният на основание чл.183,ал.4, т.6 от ЗДВП наложил на В. Л. Ц. административно наказание в размер на 50 лева за виновно нарушение на чл.104а от ЗДВП и на основание чл.чл.175,ал.1,т.4 от ЗДВП за извършено нарушение на чл.103 от ЗДВП- глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок то 6 месеца.

В касационната жалба се развиват доводи за неправилност на обжалваното решение. Твърди се, че при постановяване на решението са допуснати нарушения на материалния закон, като съдът е игнорирал нормата на закона, както и приобщените доказателства по делото и най- вече, нормата на чл.104а от ЗДВП, не е отчет обстоятелството, че при издаване на наказателното постановление са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до ограничаване правото на защита на наказаното лице- не е посочено мястото на извършване на нарушението, СРС е

кредитирал показанията на актосъставителя, не е обсъдил обстоятелството, че патрулният автомобил е бил позициониран неправилно в нарушение на чл.98,ал.1,т.6 от ЗДВП, не е ясно къде точно е извършено нарушението – един път се твърди, че е извършено до блок 361, а след това до блок 348.Иска се отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление, алтернативно връщане на делото за разглеждане от друг съдебен състав.

В съдебно заседание, касаторът- В. Л. Ц. редовно и своевременно призован, се явява и поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това,жалбата му се поддържа от адвокат Б., редовно упълномощен. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по касация-СДВР- ОПП, редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Представителят на СГП-прокурор Ц. изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли решението на СРС да бъде отменено.

Административен съд-София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество,същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

От събраните по делото доказателства е установено, че на 19.10.2020 година, около 15,46 часа касаторът Ц. управлявал лек автомобил- Шевролет Т. Спорт рег. [рег.номер на МПС] ,регистриран на [фирма] с посока на движение- [населено място] от [улица]към [улица], като при извършената проверка до блок 361 установено ,че водачът използва мобилен телефон по време на движение без устройство позволяващо използването му без участието на ръцете и след своевременно подаден сигнал със Стоп- палка тип“ МВР“ същият не се е подчинил и продължил движението си ,като автомобилът е последван и спрян до блок.348.

За констатираните нарушения на чл.104а от ЗДВП и чл.103 от ЗДВП срещу касатора е съставен АУАН, а въз основа на него е издадено Наказателно постановление, с което са му наложени административни наказания- по чл.183,ал.4,т.6 от ЗДВП- глоба в размер на 50 лева за нарушение на чл.104а от ЗДВП, и глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС на основание чл.175,ал.1,т.4 от ЗДВП за нарушение на чл.103 от ЗДВП.

СРС е обсъдили приложените по делото доказателства и събраните в хода на процеса гласни такива и на тази база обосновано е приел, че касаторът е осъществил състава на нарушението, визирано в чл.104а от ЗДВП сочеща ,че на водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен при наличие на устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му. Неоснователен е доводът на касатора, че по делото не е установено по безспорен начин, че при управлението на автомобила на посочената дата той е разговарял по телефона, защото за съставомерността на деянието,визирано в нормата на чл.104а от ЗДВП е достатъчно водачът да използва телефона си, без значение дали говори с него или не/ или просто си търси нещо от менюто на телефона/. На второ място, от събраните доказателства е видно, че касаторът е използвал мобилния си телефон по време на извършване на проверката.

От всички събрани доказателства е видно, че Ц. е осъществил посоченото нарушение на нормата на чл.104а от ЗДВП.

Неоснователен е доводът на касатора ,че при издаване на Наказателното постановление са допуснати съществени процесуални нарушения в посока липса на посочено място на извършване на нарушението, което съществено е ограничило правото му на защита, защото не само от АУАН, но и от НП е видно, че проверяващите са били до [жилищен адрес] след като е подаден сигнал до касатора със Стоп- палка- тип“ МВР“, същият не е спрял на мястото, където са били проверяващите, автомобилът на касатора е последван и е спрял до [жилищен адрес] при което соченото непосочване на мястото на извършване на нарушението не е налице.

Неоснователно е твърдението на касатора, че автомобилът на проверяващите е бил на забранено място и служителите от Отдел „ Пътна полиция“ са извършили нарушение на нормата на чл.98,ал.1,т.6 от ЗДВП. На първо място, нито първоинстанционният съд, нито касационната инстанция притежават правомощия да констатира извършени нарушения на други лица при установяване на нарушението, защото нарушенията се установяват с АУАН, съставени от конкретни длъжностни лица, а не от съда . На второ място, твърдението за констатирано нарушение на служителите от Отдел“ Пътна полиция“ е неподкрепено с никакви доказателства и не може да служи като основание за неангажиране отговорността на касатора. Да се приеме тази теза на касатора , че съдът притежава правомощия да констатира нарушения по ред, който изобщо не е регламентиран и не притежаващ такива правомощия е един пълен правен абсурд и това твърдение е продиктувано от тезата за неизвършване на нарушението, което обаче не е подкрепено с никакви доказателства по делото. Ако касаторът е смятал, че действията на полицаите са неправомерни и същите са извършили нарушения, то той е имал процесуалната възможност да подаде жалба или сигнал срещу тези неправомерни действия и то по предвидения в закона ред- хипотеза, която очевидно не е налице. Недопустимо е в производство по обжалване решение на първоинстанционен съд да се разглеждат действия на служители на МВР и то инцидентно да се установява дали действията им са законосъобразни. Следва да бъде посочено, че косвен съдебен контрол в друго административно производство, а и в касационно производство каквото е настоящото е недопустим, защото принципите в административния процес не позволяват на административния съд/ действащ както като първа ,така и като касационна инстанция да осъществява инцидентен контрол за законосъобразност, включително и за действия на полицейски служители при извършване на проверка по спазване правилата за движение по ЗДВП, защото с отмяната на действия, каквито се твърди и то по пътя на косвения съдебен контрол ще се стигне до такава правна несигурност, която изобщо не може да бъде позволена от законодателя. Съгласно чл. 168 от АПК предмет на съдебната проверка е законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, като съдът проверява действителността на този оспорен акт, дори и да липсва искане за това. Възможността за контрол относно действителността на административни актове, от които се пораждат права или задължения, е ограничена изрично от специалния процесуален закон- АПК, с оглед спазване принципите законност, обективност, служебно начало, добросъвестност. Не е допустимо по пътя на косвения съдебен контрол да се разширяват правомощията на съда, изрично ограничени от

законодателя/ още по- малко съдът като касационна инстанция да извършва косвен съдебен контрол/. Прилагането на чл. 17 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК е процесуално недопустимо, защото противоречи на основни принципи на административния процес относно предмета на съдебния спор, който е различен от този в гражданския процес. Прилагането на "косвен" съдебен контрол в административния процес е в противоречие и с изрични правни норми на АПК - чл. 129 от АПК, уреждащ съединяването на жалби като единствена хипотеза, чл. 132 и чл. 133 от АПК, уреждащи подсъдността. Вярно е, че разпоредбата на чл. 149, ал. 5 от АПК предоставя безсрочно право за оспорване на административните актове с искане за обявяване на тяхната нищожност и е предвидена именно поради необходимостта да бъде осигурена правната стабилност на актовете на администрацията, чрез зачитането на тяхното действие до изричното им обявяване за нищожни, но допускането на косвен съдебен контрол в административния процес/ в това число и в касационното производство/ би довел до пряко нарушение на основни принципи на административното правосъдие (в такъв смисъл е и константната практика на ВАС). След като не може да прави проверка на действия на служители от Отдел“ Пътна полиция“ в това производство съдът следва да зачете тези действия и единственото, което има като правомощие в касационното производство е да прецени валидността, допустимостта и правилността на съдебното решение на първоинстанционния съд.

Следва да бъде отбелязано, че наказателните постановления се обжалват по реда на ЗАНН пред съответния районен съд, който е първа инстанция, още повече, че от една страна, наказателното постановление не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, а правораздавателен такъв и с издаването му се слага край на едно административно- наказателно производство. От друга страна, административните наказания се налагат от изпълнителни органи, на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система. При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая, административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността, а не институционално, тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/.Дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност макар и да представлява административна дейност Наказателното постановление не е административен акт, то винаги и безусловно е правораздавателен акт, с който се слага край на едно административно- наказателно производство. Правната уредба на НП се съдържа в ЗАНН, а не в АПК и в ЗАНН няма препращане към АПК относно издаването, съдържанието и обжалването на НП. Дори и да е издадено от некомпетентен орган, наказателното постановление не се обявява за нищожно, а се отменя като незаконосъобразно/ аргумент от разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, според която правомощията на районния съд са да отмени, да потвърди или измени наказателното постановление, а не да го обяви за нищожно. С АУАН се установява нарушението и нарушителят, а с НП се ангажира административно наказателната отговорност на нарушителя. АУАН се съставя от определени длъжностни лица и има задължителни реквизити, посочени в чл.42 от ЗАНН. Реквизитите на наказателното постановление са посочени в чл.57 от ЗАНН, а издателят на наказателното постановление е посочен в съответния закон/ какъвто е

процесният случай. И АУАН, не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 от АПК, а се подчинява на правната уредба на ЗАНН и в частност следва да отговаря на изискванията на чл.42 от ЗАНН и най-същественото за АУАН е това ,че с него се поставя началото на едно административно-наказателно производство, което е различно от производството по издаване на индивидуални административни актове.

На тази плоскост, съдът не притежава никакви правомощия да констатира дали действията на служителите от Отдел „ Пътна полиция“ са законосъобразни или не и дали те са извършили нарушение на норми на ЗДВП, още повече да го констатира .

Неоснователен е доводът на касатора,че СРС е кредитирал само показанията на актосъставителя, защото СРС е анализирал всички доказателства по делото, в това число и показанията не само на актосъставителя, но и на другия разпитан свидетел, който е пътувал в автомобила, управляван от касатора и е изложил мотиви защо кредитира едни доказателства и не кредитира други.

След като нарушението е доказано по несъмнен начин,както и участието на нарушителя в него,то съвсем законосъобразно административно- наказващият орган е ангажирал административно- наказателната отговорност на касатора и е наложил санкция в предвидения от закона размер на чл.183,ал.4,т.6 от ЗДВП-50 лева/ който е фиксиран/. Така определената санкция е справедлива и съответна и ще допринесе за постигане целите на наказанието ,визирани в чл.12 от ЗАНН и преди всичко да се поправи и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред.Наред с това, видът и характерът на засегнатите обществени отношения-и най-вече безопасността на движението,изключва приложението на маловажен случай,визиран в чл.28 от ЗАНН.

От доказателствата по делото е видно, че на посочената в АУАН и в НП дата касаторът е осъществил и състава на нарушението, визирано в нормата на чл.103 от ЗДВП, сочеща, че при подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. Легално определение на водач е дадено в § 6,т.25. от ДР на ЗДВП, според която "Водач" е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата, като при подаден сигнал със Стоп- палка не спрял и продължил движението си .

Неоснователен е доводът на касатора , че сигналът, който му е подаден не е бил ясен, защото това е само и единствено негово твърдение. Видовете сигнали за спиране от контролните органи изчерпателно са изброени в разпоредбата на [чл. 207 от Правилника за прилагане за Закона за движението по пътищата](#) - със стоп-палка, с описваща полукръг червена светлина през нощта, само с ръка от униформен полицаи и от движещ се полицейски автомобил или мотоциклет чрез постоянно светещ или мигащ надпис "ПОЛИЦИЯ - С.!", като в конкретния случай – ясно е посочено, че е сигналът е подаден със Стоп- палка тип „МВР“, но и при този сигнал касаторът не е спрял и е продължил движението си и е спрял едва след като е били последван с полицейския автомобил.

От всички доказателства е ясно и категорично установено,че е осъществен съставът на нарушението по чл.103 ЗДВП, както и участието на нарушителя в него. Съвсем законосъобразно административно-наказващият орган се е съобразил с тежестта на извършеното нарушение, подбудите за неговото извършване /и е наложил санкция-

глоба в размер на 200 лева по реда на чл.175,ал.1,т.4 от ЗДВП и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца. Така определените наказания са справедливи и съответни на извършеното нарушение и ще допринесат за постигане целите на наказанието, визирани в чл.12 от ЗАНН, и преди всичко да се поправи и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред. Като е достигнал до тези правни изводи,СРС е постановил едно правилно решение, което следва да бъде оставено в сила, а предявената срещу него жалба – отхвърлена.

Следва да се отбележи и подчертае, че измежду касационните основания, визирани в разпоредбата на чл.348 НПК, не фигурира сочената от касатора ”необоснованост” на съдебното решение. Необосноваността като порок на съдебното решение е посочена измежду касационните основания по чл.209 АПК, но съгласно разпоредбата на чл.63,ал.1 ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в чл.348 НПК и по реда на АПК.

Понятието „незаконосъобразност“ на съдебното решение,е непознато изобщо и неприсъщо на съдебните решения.Касационната инстанция проверява валидността,допустимостта и правилността на съдебните решения ,постановени от страна на първоинстанционния съд и то по реда на АПК.Понятието „незаконосъобразност “е присъщо на административните актове и на наказателните постановления, не и на съдебните решения.

Претенцията на касатора за присъждане на разноски е неоснователна. Ответникът по касация не е заявил претенция за разноски.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 18.08.2021 година, постановено по н.а.х.д. №473/2021 година по описа на СРС,17 състав.
Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.